

JOAN CLIMENT

ELS COLORS
DE L'ARC IRIS

Bromera Poesia

POEMA ESSENCIAL

És llegenda tocada de siluetes
i el camí de l'ermita porta al cim.

Del tossal la remor de la garriga
baixa la vall oberta fins al llit
on l'aigua del barranc té nom de riu.
Rauquen al riu granotes de la infància
que trepitja corrals, riuraus, amors,
barrancs on es banyaven cadernereres,
les llunes dels hiverns i dels estius,
els besos inventats per la innocència
i aquells espais on eren papallones,
la música de l'aigua permanent,
els ocells capturats per a les gàbies
de casa amb les cançons del camp.
Fonts perdudes i tu i jo i campana
de les dotze dissoltes color verd.

Ahir vaig trepitjar-te i evocar-te
Montitxervo del meu infantil cérvol
llegenda dibuixant els garrofers,
oliveres, coloms, senders, muntanyes.
Tossal i cim. A sota vall i riu.

II
Nou aquarel·les

AQUAREL·LA D'INFANTS

Dia de sol a la platja.
Naus minses amb veles blanques.
Mítics espais. Sang naixent
anuncia l'estiu clar.
Mar insistint les salmòdies
líquides, salades, vols
mariners, gavines blanques,
blanca escuma, cel de juny.
Mediterrani i infants
jugant a castells d'arena.

AQUAREL·LA DE LES IRES

La fúria es planta despullada
com vent de l'est bufant immensitat.
Sobre la roca es trenca l'ona, brama
i ferida rodola fins a la mar.
La mar es mou al so de violències.
La mar es calma al so de les arenes
on ha deixat un tronc polit d'un arbre
que va fer ombra verda a unes imatges,
i algunes melangies d'horitzó,
una botella buida amb tap de suro,
una idea a sobre d'una mota,
uns pots de llauna amb marques de begudes,
les algues de llevant amb fons marins.

AQUAREL·LA D'HARMONIES

Campanetes de mar. Lletsó d'arena.
Canya de mar. Salobre. Escarabat
mariner redolant pilotes merda,
atzavares superbes fent garlandes.
Amb els sons del matí tot és concert
de pentagrames càlids sota llum
càlida d'aquest juny il·lés i càlid.
Tocs de pau voletegen tocs de tactes
d'aquest desert minúscul dels inicis
i les faules de belles pells de bronze.
L'ona sospira inèdita bellesa
feta bella matèria de la brisa.

AQUAREL·LA DE LA DONA

Dona vestida d'arena,
contorn sense edat, perfil
originant fantasies,
corbes dissenyant tendreses.
Taral·lareja el propòsit
del *rock* sense bateria
i el ritme que baixa als peus
se li embolica en les cames.
Entra a l'aigua marinera
amb cabussó ple de ritme
i surt a més de deu metres.
Crec que vol nadar sirena
ballant dins la mar serena
una dansa equivalent
als colors que sols sap ella.
L'estiu fa una cabussada,
seguint la crònica lliure
per damunt i sota l'aigua.

AQUAREL·LA DE LA FLOR DEL TARONGER

La bromera de maig és tarongina
que conta el conte blanc de la fragància
densa que inunda l'aire de la mar
amb zones d'erotisme en primavera
i esternuts d'al·lèrgies.

Episodi anual que brota en blanc
per acabar sent suc amb vitamines
color taronja, llavis, llengua i glop.

La tarongina crida les abelles
perquè facen la dansa de la mel.

La llum espectadora és una flor
de tarongina al prop del mar.